

specielle Fonds, som skulle sørge for Underviisningsvæsenet i det Hele til enhver given Tid, og over paa Statskassen, og af den kræver nye Midler, saa er det ikke rigtigt at sige: Vi kunne gjerne give disse Penge bort, vi have nok tilovers. Det er ikke rigtigt, som det ærede Medlem (Steen) siger, at her kun er Spørgsmaal om en Forøgelse af Lønningen af 4 pCt., nei, det er 4 pCt., lagt til 16 pCt.; foruden det Tillæg, der gives under Dyrtiden, vil Mindretallet sørge Lønningen med 16 pCt., og Fleertallet siger: Vi ville gaae fra 12 til 1400 Rd., det er altsaa en Forhøielse af $\frac{1}{6}$. (Steen: paa 100,000 Rd. er det Hele 4000 Rd.!) Ja, Differencen, men Lønningsforøgelsen er større end 4 pCt.; det er det ene Hundrede, der giver de 4000 Rd. Jeg troer ikke, at det er paa denne Maade, man skal undersøge Sagen; man skal holde sig til, hvad der virkelig foreligger, og undersøge, om der er Beviis tilstede for Nødvendigheden af nu paa eengang at gjøre de 4 Skridt i denne Henseende, som man har ifinde at gjøre. Desuden skulle vi lægge Mærke til, at denne Sagelov er den første, vi vedtage, og den vil blive brugt som et Mønster; man vil støtte sig til den ved Voteringen af de følgende; det er ogsaa derfor, at den er kommen først frem, og at man søger at trænge den igjennem

Formanden: Med Hensyn til denne Bemærkning maa jeg fra Formandens Stand-

punkt udtale, at dette ikke forholder sig rigtigt.

Æscherning: Ja, jeg troer ikke, at vor ærede Formand vil trænge den igjennem.

Formanden: Men det er mig, der har sat den paa Dagsordenen før de andre Sages love.

Æscherning: Jeg troede, at dette laa deri, at den var bleven først færdig.

Der har været Tale om, hvorvidt der har været Enighed i Udvalget eller ikke. Med Hensyn dertil skal jeg bemærke, at i den første Tid, da dette Lovforslag foreløbig blev behandlet, kom man til Enighed under Forudsætning af en ganske anden Scala for hvad der var det bevægelige Element. Derefter var jeg i lang Tid ved Sygdom forhindret fra at være tilstede i Udvalget, og, da jeg kom tilbage igjen, gjorde jeg opmærksom paa, at det bevægelige Element, som paa denne Maade var lagt ind i Sagen, Intet havde at betyde, men at vi, naar vi vilde gaae ud fra den Betragtningssmaaade, at Sagen skulde bestaae af et Fixum og et bevægeligt Element, maatte ansætte den Deel deraf, som skulde udgjøre et saadant Element, nogenlunde tilstrækkelig stor, før at den i Dyrtid virkelig kunde give et Tillæg, og Udvalget blev ogsaa enigt om, at dette var et meget rigtigt Princip.